

drodzenie

www.polonia.org.ua

ПОЛЬСЬКЕ КУЛЬТУРНО-ОСВІТНЄ ТОВАРИСТВО
POLSKIE KULTURALNO-OŚWIATOWE TOWARZYSTWO

Zadanie realizowane w ramach zlecenia przez Kancelarię Senatu RP zadań w zakresie opieki nad Polonią i Polakami za granicą w 2011 r. dzięki pomocy Fundacji „Pomoc Polakom na Wschodzie”

Реалізація проекту здійснюється за підтримки Сенату Польщі та Фонду „Pomoc Polakom na Wschodzie”

Українські реалії у тіні Євро-2012

Напередодні 14-го Чемпіонату Європи з футболу, який відбудеться в Україні та Польщі з 8 червня по 1 липня 2012 року, світова преса широко коментує підготовку до цього свята спорту та дає оцінку внутрішній ситуації у країнах-господарях.

Австрійська «Die Presse» пише про те, як у тіні Євро-2012 в Україні ховаються злидні багатьох людей, алкоголізм і зростання кількості дітей-сиріт. Особливо контрасти між бідністю та блиском підготовки до Євро-2012 помітно в Харкові, де поряд із розбудованими дорогими готелями в центрі міста все більше видно злидні тисяч жителів харківського масиву Салтівка, де проживає до половини населення півтора-мільйонного міста, що приймає влітку гостей з усієї Європи. Газета наголошує, що одна ніч у новому готелі в центрі Харкова коштує близько 200 євро, стільки ж, скільки заробляє пересічний українець за місяць. Видання також звертає увагу на тисячі дітей-сиріт

Харкова, котрим конче необхідна допомога, чим нині переймаються австрійські благодійні фонди. Віденська газета з боєм зауважує, що кількість так званих «соціальних сиріт», дітей без батьків, у Харкові постійно зростає.

Інша австрійська газета «Der Standard» наголошує на проблемах мільйонів українців, які змушені жити на суму від 100 до 200 євро у місяць. Зокрема, йдеться про пенсіонерів і старших людей Харкова, котрі отримують пенсії менше ста євро на місяць і мають проблеми з медичним забезпеченням та житлом. Видання наголошує, що пересічні українські платники податків змушені брати на себе ще мільярдні витрати на підготовку до Євро-2012. Так, з 9

мільярдів євро затрат на підготовку футбольної першості Європи в Україні пересічні громадяни мусять заплатити до 3 мільярдів євро, іншу частину покривають приватні інвестори.

Польські ЗМІ обговорюють той факт, що з 16 фіналістів футбольного турніру 13 вибрали місцем розміщення Польщу, а лише 2 – Україну. Найбільший інтерес у національних команд викликали об'єкти у Варшаві, Кракові та Гданську. В Україні, окрім господарів турніру, базуватимуться також збірні Франції та Швеції. «Галльські півні» займуть спортивно-тренувальну базу «Кірша» в Донецьку. «Тре Крунур» житимуть у Козині, а тренуватимуться на базі в Конча-Заспі.

<http://www.radiosvoboda.org>

Przed Euro 2012 Ukraina przegrywa z Polską na hotele

Z 16 europejskich drużyn 13 będzie miało swoje bazy pobytowo-treningowe w Polsce. Na Ukrainie, poza reprezentacją Ukrainy, zamieszkają tylko Szwedzi i Francuzi. Ich wybór nie dziwi, bo swoje mecze będą rozgrywać u naszych wschodnich sąsiadów.

W tym kontekście zaskakujące jest jedynie decyzja Duńczyków, którzy na swoją bazę wybrali daleki od Ukrainy Kołobrzeg. Zdecydowało ponoć podobieństwo do duńskiej bazy, w której przeważnie przygotowują się do swoich meczów. Duńczycy swoje mecze będą rozgrywali w Charkowie i we Lwowie. A tylko do lotniska w Goleniowie, skąd dostaną się na Ukrainę, mają ponad 100 km.

O ile ukraińskie stadiony nie budzą żadnych wątpliwości, o tyle, zdaniem samych Ukraińców, gorzej w porównaniu z Polską wypadają hotele i drogi.

- Środki, które miały być przeznaczone na budowę stadionów, dróg, i chociażby infrastruktury hotelowej, nagle są niewystarczające, idą w zupełnie innym kierunku, czyli np. w większości na stadion, reszta rzeczy jest jakby nietknięta – mówi Oleg, student z Ukrainy mieszkający w Polsce.

Zdaniem polskich dziennikarzy przygotowanie Polski i Ukrainy do Euro 2012 jest porównywalne, ale sami sportowcy podczas rozgrywek nie żyją wyłącznie meczami. Nie można siedzieć tylko w hotelu, przełączając kanały telewizyjne i ewentualnie odpalić jakąś konsolę do gier, trzeba wyjść do miasta, spotkać się z ludźmi, no a na Ukrainie z tym nie jest tak kolorowo – uważa Piotr Popowski, dziennikarz sportowy.

<http://www.tvn24.pl>

Мощі блаженного Йоана Павла II у Запоріжжі

5 лютого митрополит Львівський архієпископ Мечислав Мокшицький, котрий 9 років був особистим секретарем Папи Йоана Павла II, очолив урочисту Святу Літургію у запорізькому єпархіяльному санктуарії Бога Отця Милосердного та власноруч вніс мощі блаженного до прокatedри під час урочистої процесії на початок Святої Меси.

У вітальному слові єпископ-помічник Харківсько-Запорізької єпархії Ян Собіло сказав, що з блаженным Папою Йоаном Павлом II місто Запоріжжя пов'язане дуже міцно: насамперед Папа благословив проект і наріжний камінь під будівництво храму Бога Отця Милосердного, а пізніше під час кожної аудієнції тодішнього настоятеля костюлу отця Яна Собіло цікавився перебігом будівництва, станом церкви на сході України та завжди передавав своє благословення для нашого міста.

Під час Божественної Літургії владика Мечислав передав мощі блаженного Йоана Павла II для запорізького санктуарія та освятив каплицю Всіх Святих, де вони будуть знаходитися на почесному місці серед більш ніж 170 реліквій інших святих. Під час проповіді архієпископ Мечислав намалював перед очима слухачів образ Папи І Йоана Павла II, котрого він знав зблизька – людини великої молитви та єдності з Богом, заступника за довіреним йому Божий народ. «Власне таким він був кожного дня», – сказав митрополит.

На цю знаменну для Запоріжжя подію зібралися представники різних конфесій, а також представники обласної, міської та районної влади міста.

Наприкінці Літургії архієпископ Мечислав Мокшицький благословив присутніх та все Запоріжжя мощами блаженного Йоана Павла II.

Relikwie bł. Jana Pawła II w Zaporozu

Metropolita lwowski abp Mieczysław Mokrzycki podczas Mszy św. 5 lutego w konkatedrze Boga Ojca Miłosiernego w Zaporozu przekazał świątyni relikwie bł. Jana Pawła. W uroczystości uczestniczyło duchowieństwo południowych terenów diecezji charkowsko-zaporoskiej jak również grekokatolicy, prawosławni, przedstawiciele innych wspólnot religijnych.

W homilii były osobisty sekretarz papieża przybliżył zgromadzonym postać bł. Jana Pawła II. Wspominał o jego wizycie na Ukrainie w 2001 r. oraz o jego trosce o wiernych na byłych terenach Związku Radzieckiego.

„Kult bł. Jana Pawła II jest nie tylko widoczny we Włoszech czy w Polsce, ale także na Ukrainie” – powiedział KAI abp Mokrzycki. Zwrócił uwagę, że wiele parafii zwróciło się z prośbą o relikwie błogosławionego Papieża. W miarę możliwości jego relikwie docierają na Zachodnią Ukrainę i dalej na Wschód, gdzie są małe wspólnoty rzymskokatolickie.

Pochodzący z Polski biskup pomocniczy diecezji charkowsko-zaporoskiej Jan Sobilo, który od 20 lat pracuje na Ukrainie i wybudował konkatedrę w Zaporozu dodał, że obecność relikwii bł. Jana Pawła II jest dowodem żywej obecności błogosławionego na Zaporozu. „Liczymy, że przez obecność relikwii Jan Paweł II będzie wszystkim błogosławił, każdemu z osobna i całemu Zaporozu, temu kozackiemu krajowi, dzisiaj i tak długo, jak długo będzie istniał świat” – zaznaczył bp Sobilo.

Diecezja charkowsko-zaporoska powołana do życia 4 maja 2002 przez Jana Pawła II i jest terytorialnie największą katolicką jednostką kościelną na Ukrainie. Na obszarze ponad 196 tys. km kw. mieszka tam około 20 mln ludzi, z których ponad 61 tys. to katolicy. Konkatedra Boga Ojca Miłosiernego w Zaporozu została konsekrowana 7 sierpnia 2004.

Віслава Шимборська кохала людей і любила їх кохати

У віці 88 років померла видатна польська поетеса Віслава Шимборська. Лауреатка Нобелівської премії з літератури відійшла у вічність 1 лютого у своєму краківському домі уві сні, повідомив асистент та приятель поетеси Міхал Русінек.

Віслава Шимборська належала до грона найвидатніших польських письменників, вона була також літературним критиком та перекладачем. Віслава Шимборська видала понад 20 книг, серед них багато збірок віршів, зокрема «Питання, що задаються собі», «Усяк випадок», «Двокрапка» та «Тут».

Твори Віслави Шимборської, перекладені на кілька десятків мов, користуються великою популярністю в усьому світі. Українською вірші польської поетеси перекладали, зокрема, Дмитро Павличко, Наталя Сидяченко, Леонід Череватенко та Анатолій Глущак.

У 1996 році Віслава Шимборська отримала Нобелівську премію з літератури за «поезію, яка з іронічною точністю проясляє історичні та біологічні явища в контексті реальності людства».

Віслава Шимборська народилася 2 липня 1923 року в містечку Курнік, недалеко від Познані. З восьми років вона жила в Кракові. Тут закінчила під час німецької окупації підпільну польську школу, невдовго працювала залізничним службовцем. В Ягеллонському університеті в Кракові вивчала полоністику (рідна мова та література) паралельно з соціологією.

У 1953-1981 роках працювала в краківській газеті «Літературне життя». Дебютувала у пресі віршем «Шукаю слово» в березні 1945 року. Перша збірка віршів «Тому живемо» видана в 1952 році. Шимборська перекладала на польську мову твори

французьких поетів. Вірші польської поетеси перекладено 40 мовами світу, в тому числі російською, французькою, німецькою, голландською, іспанською, чеською, словацькою, шведською, болгарською, албанською і китайською.

Світовий феномен Шимборської полягає у тому, що вона зуміла виразити максимум найважливіших сутностей, які пронизують духовне життя сучасного світу, у мінімальній кількості поетичних текстів, до того ж невеликих за розміром. За своє творче життя вона опублікувала у книжках понад 220 віршів. З цього випливає, що пише вона (призначених для публікації) дець 4 – 5 віршів на рік. Поетеса говорить те, що найважливіше і, безумовно, конче. Однією з найважливіших рис поетичної мови Шимборської є антиномії, оксюмори, багатозначність виразів, парадоксальна і домінуюча над усім тим, глибока й подвійна іронія, іронія досвідченого мудреця і одночасно повна шарму, іронія салонної дами.

Смерть Віслави Шимборської – це болюча втрата для польського народу та світової культури.

Wisława Szymborska kochała ludzi i lubiła ich kochać

1 lutego zmarła polska poetka i noblistka o niezwyklej osobowości i pogodnym spojrzeniu na świat.

Wisława Szymborska urodziła się 2 lipca 1923 roku, nie jest jednak pewne gdzie. W metryce poetki wymieniono Bnin, przekazy rodzinne głoszą jednak, że urodziła się w Kórniku. Z Wielkopolski rodzina Szymborskich przeniosła się do Krakowa.

Jako poetka Szymborska zadebiutowała w marcu roku 1945 wierszem «Szukam słowa» w dodatku do «Dziennika Polskiego». Pierwszy opublikowany tomik to «Dłatego żyjemy» (1952). Krytycy oceniają, że dopiero wydany w roku 1957 roku tom «Wołanie do Yeti» stał się właściwym debiutem poetki; widoczne są już w nim charakterystyczne cechy jej poetyki - aforystyczność i stosowanie paradoksu jako podstawowej figury retorycznej. Szymborska opublikowała zaledwie około 350 wierszy.

W uzasadnieniu werdyktu przyznającego Szymborskiej literacką Nagrodę Nobla w 1996 roku członkowie Szwedzkiej Akademii napisali, że nagrodę przyznano «za poezję, która z ironiczną precyzją odsłania prawa biologii i działania historii we fragmentach ludzkiej rzeczywistości».

Sama o swojej Narodzie Nobla mówiła: «tragedia sztokholmska». Po tym wydarzeniu poetka «zamilkła» na 6 lat. Następny tom wierszy ukazał się dopiero w 2002 r. Zawierał jedynie 23 utwory. Jerzy Illg wspominał, że Szymborska po Noblu «chciała pozostać osobą, a nie stać się osobistością».

Wiersze Wisławy Szymborskiej przełożono na ponad 40 języków: m. in.: angielski, francuski, niemiecki, holenderski, hiszpański, czeski, słowacki, szwedzki, bułgarski, albański i chiński.

Prywatnie Szymborska lubiła przebywać z ludźmi, którzy tak jak ona potrafili oddać się literackiej zabawie. Podczas podróży pisała swoje słynne limeryki, robiła wyklejanki, robione z fragmentów starych ilustracji, naklejanych na kartki, które potem wysłała do przyjaciół i znajomych.

Jest to wielka strata dla Polaków i kultury światowej.